

Motion till riksdagen 2007/08:K250

av **Jan-Evert Rådström och Magdalena Andersson (m)**

Främmande metaller i kroppen

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att rätten till att intäkter från ”kroppsmetaller” på den enskildes begäran ska kunna doneras till någon godkänd hjälporganisation.

Motivering

I dag är det vanligt att människor av olika anledningar får främmande metaller inopererade i kroppen. Inom kirurgi är titan den vanligaste metallen, och detta används vid exempelvis höftledsoperationer, benbrott och tandrotser-sättning. Titan är en dyr metall men både lätt och stark, samtidigt som den accepteras väl av kroppen. När en person avlider och kremering väljs tas föremål såsom pacemaker och insulindosor ur kroppen redan vid bårhuset om man vet att kroppen ska kremeras. Anledningen till att dessa föremål tas bort är att föremålen kan explodera då de utsätts för den värme som uppstår i kremationsugnen under kremeringen. En sådan explosion kan skada både ugn och personal. Obrända ting som spikar, höftproteser med mera plockas bort efter kremeringen och skelettdelarna pulveriseras sedan i en speciell apparat, benkvarn. Askan kan därefter hållas i urna eller annat förvaringskärl i väntan på begravningsplats i jord, i en nisch eller att ”spridas” i minneslund eller efter särskilt tillstånd från länsstyrelsen om ”egen spridning” spridas på en annan plats än kyrkogård.

De främmande metaller vi haft i vår kropp följer oss genom livet, men metallerna friläggs vid krematoriet och metallerna grävs vanligtvis ner på annan plats än där stoftet grävs ner. I dag sker alltså en delning av stoft och metaller i en kropp, och detta är vanligtvis inte känt för det svenska folket. Enligt den rådande begravningslagen kan inte anhöriga påverka hur de främmande metallföremålen i kroppen hanteras. Inte heller kan den avlidne redan i livet

Fel! Okänt namn på

klarlägga i ett donationskort vad som ska göras med de ädla metaller som finns i kroppen.

Det är en mycket viktig etisk aspekt hur "restprodukter" av vår kropp hanteras, och det borde finnas ett säkerställande för den avlidne att om önskan finns om att metallerna ska återanvändas att det görs på ett värdigt och effektivt sätt. Den etiska debatt som detta kan innebära kräver en tydlig informationsinsats eftersom många i dag felaktigt tror att alla delar i dag följer den avlidne i graven, vilket alltså inte sker. Begravningslagen ger i dag inte utrymme för enskilda personer att skriva att man efter sin död kräver att de metaller man har inopererade i kroppen går till återvinning. I dag grävs metallerna ner på kyrkogården i vigd jord tillsammans med metaller från en mängd olika personer. Det är således ingen som kan säga att ett visst metallstycke har tillhört någon enskild person. Det finns därför skäl att intäkter från "kroppsmetaller" ska kunna på den enskildes begäran doneras till någon godkänd hjälporganisation.

Stockholm den 1 oktober 2007

Jan-Evert Rådström (m)

Magdalena Andersson (m)